

Sygn. akt: I C 349/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	protokolant Aneta Rodak

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda A. P. kwoty:

1. 9.500,00 zł (dziewięć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 lipca 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia
2. 541,80 zł (pięćset czterdzieści jeden złotych 80/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 lipca 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. Kosztami postępowania obciąża powoda A. P. w 7/25 częściach

i pozwanego (...) S.A. w W. w 18/25 częściach, a szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia

Sędzia

Sygn. akt I C 349/17

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 6 lutego 2020 r.

Powód A. P. pozwem z 07.12.2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 13.860 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.07.2016 r. do dnia zapłaty, kosztów procesu oraz dopuszczenie zawnioskowanych dowodów.

Na dochodzoną kwotę składa się 12.000 zł, tytułem zadośćuczynienia i 1.860zł, tytułem opieki osób trzecich.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 28.05.2016 r. uczestniczył w wypadku drogowym, którego sprawcą był kierujący autem m-ki F. (...).

W wyniku tego zderzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz urazu głowy.

Początkowo myśląc, że ból ustąpi po środkach przeciwbólowych. Na drugi dzień z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego, gdzie po przeprowadzeniu badań, stwierdzono skrzywienie i stłuczenie kręgosłupa oraz uraz głowy. Zgodnie z zaleceniami powód leczenie kontynuował w poradni chirurgicznej.

Po wypadku powód wymagał opieki osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego – przygotowywanie i podawanie posiłków, zawiezenie do lekarza, wsparciu psychicznym zakup i podawanie leków, myciu.

Powód do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe w okolicach kręgosłupa, ponadto ma często zawroty i bóle głowy.

Sprawcą zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił powodowi wypłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 30.01.2017 r. zasądzone na rzecz powoda A. P. od pozwanego (...) Zakładu (...) kwotę 13.860 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.07.2016 r do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w wysokości 3.791 zł.

Od powyższego nakazu strona pozwana złożyła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, mając na uwadze przedłożoną dokumentację medyczną, okoliczności zdarzenia z dnia 28.05.2016 r., zakres uszkodzeń pojazdu i ich umiejscowienia uznał, że zgłaszane przez powoda dolegliwości kręgosłupa i głowy nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z przedmiotowym zdarzeniem i odmówił powodowi wypłaty zadośćuczynienia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 28.05.2016 r. doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez osobę posiadającą ubezpieczenie OC u pozwanego.

A. P. odczuwał ból kręgosłupa i głowy. Myślał, że ból ustąpi po zażyciu środków przeciwbólowych. Jednakże z uwagi, że dolegliwości bólowe nie ustępowały, na drugi dzień po wypadku udał się na Szpitalny Oddział Ratunkowy, gdzie po przeprowadzeniu badań, stwierdzono u niego uraz skrzywny kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Otrzymał skierowanie do Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej, gdzie kontynuował leczenie. Miał też przepisane środki przeciwbólowe.

Bezpośrednio po wypadku nie był w stanie samodzielnie funkcjonować i musiał korzystać z pomocy bliskich. Nie był w stanie nic dźwigać. Jego żona, z uwagi, iż był osobą leżącą, musiała przejąć wszystkie obowiązki domowe. To ona się nim zajmowała, gotowała posiłki, wozila do lekarzy, podawała lekarstwa. Taki stan trwał ok. miesiąca, potem powód zaczął wstawać i jej obowiązki zmniejszyły się o połowę.

Przed wypadkiem A. P. był aktywny fizycznie, jeździł na rowerze, brał udział w licznych biegach, maratonach, natomiast po wypadku musiał z tego zrezygnować. Obecnie stara się wrócić do biegania, ale już nie na długich dystansach ze względu na ból kręgosłupa. Mimo, że leczenie zostało zakończone to w dalszym ciągu skarży się na ból kręgosłupa, ma też zawroty głowy.

Dowód :

1. odpis pisma z dnia 27.06.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 9-11;
2. odpis decyzji (...) z dnia 26.07.2016 r. – k. 12;
3. odpis karty informacyjnej pacjenta (...)u – k. 13;
4. odpis RTG kręgosłupa – k. 14;
5. odpis skierowania do poradni neurologicznej – k. 16-18;
6. odpis historii choroby poradni chirurgicznej – k. 19-21;
7. odpis historii choroby poradni neurologicznej – k. 21-27;
8. akta szkodowe – k. 74;
9. zeznania świadka I. P. – k. 71
10. zeznania powoda – k. 179 (00:01:18);

Biegły neurolog J. B. (1) po przeprowadzeniu badania powoda oraz w oparciu o zgromadzony materiał stwierdził 4 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Biegła chirurg J. W. (1) stwierdziła, że wysokość doznanego uszczerbku przez powoda, ustalona przez biegłego neurologa, jest zbieżna z jej opinią i dotyczy tych samych uszczerbków, które wymagałyby odrębnej opinii chirurga.

Biegła ds. pielęgniarstwa E. K. (1), po wywiadzie z powodem i w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdziła, że A. P. w okresie leczenia i rekonwalescencji wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze 42 godzin i koszt takiej opieki ustaliła na kwotę 541,80 zł.

Dowód :

1. opinia biegłego J. B. – k. 80;
2. opinia biegłej J. W. – k. 92-93;
3. opinia biegłej E. K. – k. 101-103;
4. opinie uzupełniające biegłej E. K. – k. 122-125, 145-147;

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka I. P. (2) oraz samego powoda. Dotyczyły one okoliczności wypadku z dnia 28.05.2016 r., poczucia krzywdy, bólu i cierpienia, jakich doznał powód po tym zdarzeniu, jego samopoczucia, lęków. Sąd przeprowadził także dowód z dokumentów w postaci akt szkodowych, autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Dowody z dokumentów nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich rzetelności i wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony, dlatego Sąd dał im wiarę. Również zeznania powódki zasługują na wiarę, gdyż są zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Opinie biegłych J. B. (1), J. W. (1), E. K. (1) są logiczne, fachowe i również zasługują na wiarę.

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 kc).

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, co do zasady, jednakże jej zdaniem zakres obrażeń, jakich doznał powód nie kwalifikuje do przyznania jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

W przypadku naruszenia czynności narządu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc). Przepisy kodeksu cywilnego nie precyzują kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. Na podstawie jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego i ustaleń doktryny wskazać należy, że są nimi: rozmiar cierpień, ich intensywność, trwałość, nieodwracalność, przebieg leczenia i jego skuteczność, utrudnienia, jakie doznany uszczerbek powoduje w życiu codziennym (por. wyrok SN z dnia 4.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, z.4, poz. 71, wyrok SN z dnia 22.06.2006 r., II CK 392/04 LEX nr 177203). Zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Nie może być ono wygórowane i prowadzić do wzbogacenia się strony. Jednocześnie musi stanowić dla powoda realną wartość ekonomiczną, dostosowaną do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie (np. wyrok SN z dnia 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, poz. 105, wyrok SN z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA z 1966, poz. 92).

Zdaniem Sądu, odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 9.500 zł i w takiej wysokości zasądzono na jego rzecz od strony pozwanej zadośćuczynienie (pkt I ppkt 1).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia uznał, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że będzie ona stanowić pełną rekompensatę za doznaną krzywdę, a równocześnie nie jest ona wygórowana. Kwota ta jest, bowiem dostosowana do negatywnych skutków, jakie powód odczuwa do dnia dzisiejszego, chociażby ból kręgosłupa po nadmiernym wysiłku (długodystansowym bieganiu, co było jego pasją), czasowa rezygnacja z biegania, konieczność korzystania z pomocy osób trzecich.

Stosownie, co do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Jak stwierdziła biegła E. K. (1) powód w okresie leczenia i rekonwalescencji wymagał pomocy osób trzecich, a koszt takiej pomocy ustaliła na kwotę 541,80 zł.

W świetle powyższego, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda, tytułem odszkodowania (koszt opieki osób trzecich) kwotę 541,80 zł (pkt I ppkt 2).

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone (pkt II).

W pkt III wyroku Sąd, kosztami postępowania obciążył powoda w 7/25 częściach, a pozwanego w 18/25 częściach i w oparciu o przepis art. 108 kpc. szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania pozostawił referendarzowi sądowemu po prawomocnym zakończeniu postępowania. Sędzia :

zarz./

1. (...),

2. (...).